

*Η Ελληνική Επανάσταση
του 1821*

*Παρουσίαση από τις μαθήτριες Καρακίτσου Γεωργία και
Καρέτσου Ελευθερία
3^ο Γυμνάσιο Ιωαννίνων*

Η κήρυξη της ελληνικής επανάστασης

Η επανάσταση αποφασίστηκε να ξεκινήσει από τις παραδουνάβιες ηγεμονίες (σημερινή Ρουμανία), γιατί εκεί δεν υπήρχε τουρκικός στρατός (σύμφωνα με παλαιότερες ρωσοτουρκικές συνθήκες), αλλά και γιατί λίγο βορειότερα βρισκόταν ρωσικός στρατός, που υπήρχε ελπίδα ότι θα βοηθούσε. Παράλληλα, προσεγγίστηκαν διάφοροι βαλκάνιοι ηγέτες για να εξασφαλιστεί η συμμετοχή τους στην επανάσταση. Ο Σέρβος ηγέτης Καραγεώργεβιτς έγινε μέλος της Φιλικής Εταιρείας· οι οθωμανικές αρχές, ωστόσο, τον συνέλαβαν και τον εκτέλεσαν. Ο Βλαντιμηρέσκου, τοπικός ηγέτης στις Ηγεμονίες, συμμετείχε, αλλά μόνο στην αρχή. Ο Αλέξανδρος Υψηλάντης, ξεκινώντας από ρωσικό έδαφος, πέρασε τον ποταμό Προύθο, μπήκε στις Ηγεμονίες και στις 24 Φεβρουαρίου 1821 κήρυξε την επανάσταση στο Ιάσιο της Βλαχίας (σημερινή Ρουμανία). Κυκλοφόρησε προκηρύξεις με τις οποίες κήρυττε την επανάσταση, αφήνοντας να εννοηθεί ότι πίσω απ' αυτή βρισκόταν η Ρωσία. Παράλληλα, συγκροτούσε το στράτευμά του. Γρήγορα, όμως, προέκυψαν σοβαρά προβλήματα. Οι πλούσιοι Έλληνες των Ηγεμονιών δεν ανταποκρίθηκαν υλικά και η στρατολόγηση δεν προχωρούσε. Ο τσάρος αποκήρυξε την επανάσταση και επέτρεψε την είσοδο τουρκικού στρατού στις Ηγεμονίες για την καταστολή της. Ο πατριάρχης Γρηγόριος Ε' πιεζόμενος από τον σουλτάνο αφόρισε όσους συμμετείχαν στο κίνημα. Επιπλέον, ο Βλαντιμηρέσκου θεωρήθηκε προδότης και με εντολή της Φιλικής Εταιρείας εκτελέστηκε. Παρά τις δυσκολίες, ο Υψηλάντης συνέχισε τον αγώνα. Η κρίσιμη μάχη δόθηκε στο Δραγατσάνι (7 Ιουνίου 1821), όπου και διακρίθηκε ιδιαίτερα, ο Ιερός Λόχος, μια μονάδα που είχε συγκροτηθεί από εθελοντές σπουδαστές. Η ήττα, ωστόσο, δεν αποφεύχθηκε. Ο Υψηλάντης πέρασε στην Αυστρία όπου οι αρχές τον συνέλαβαν. Ο τραγικός επίλογος γράφτηκε λίγους μήνες αργότερα, όταν ένα τελευταίο απομονωμένο τμήμα αγωνιστών με επικεφαλής τους οπλαρχηγούς Γιωργάκη Ολύμπιο και Ιωάννη Φαρμάκη εγκλωβίστηκε στη μονή Σέκκου. Τότε, ο Ολύμπιος αποφάσισε να ανατιναχθεί μαζί με τους συμπολεμιστές του, ενώ ο Φαρμάκης, μετά από σκληρή αντίσταση δύο εβδομάδων, πιάστηκε αιχμάλωτος και αποκεφαλίστηκε.

Η ευνοϊκή συγκυρία των εξελίξεων της επανάστασης του 1821

Οι προϋποθέσεις για την επιτυχία της ελληνικής επανάστασης ήταν σαφώς καλύτερες στο νότιο ελλαδικό χώρο, όπου οι ελληνικοί πληθυσμοί ήταν πυκνότεροι και η παρουσία οθωμανικού στρατού δεν ήταν ιδιαίτερα ισχυρή, ενώ τη δεδομένη στιγμή (1820-1822) μεγάλο μέρος των οθωμανικών δυνάμεων ήταν απασχολημένο στον πόλεμο εναντίον του Αλή πασά της Ηπείρου. Ακόμη, εδώ πολυάριθμοι Φιλικοί προετοίμαζαν και ανέμεναν τον ξεσηκωμό, υπήρχαν ένοπλα σώματα Ελλήνων (κλέφτες), ελληνικά εμπορικά σκάφη, που τότε ήταν εφοδιασμένα με κανόνια, ενώ πολλοί Έλληνες διέθεταν σημαντική εμπειρία ένοπλων συγκρούσεων τόσο στην ξηρά (στρατιώτες στις ένοπλες δυνάμεις του Αλή πασά και στον αγγλικό στρατό των Επτανήσων) όσο και στη θάλασσα (ναύτες στο τουρκικό πολεμικό ναυτικό, αλλά και σε εμπορικά πλοία που είτε συγκρούονταν με πειρατές είτε ασκούσαν πειρατεία). Επιπλέον, τα ορεινά εδάφη της Πελοποννήσου και της Στερεάς διευκόλυναν τον κλεφτοπόλεμο.

Επαναστατικές εστίες Επαναστάσεις ξέσπασαν τον Μάρτιο του 1821 σε διάφορα σημεία της Πελοποννήσου και στη συνέχεια στη Στερεά Ελλάδα, στην Κρήτη, στα νησιά του Αιγαίου, στη Θεσσαλία, στην Ήπειρο, στη Μακεδονία και στη Θράκη.

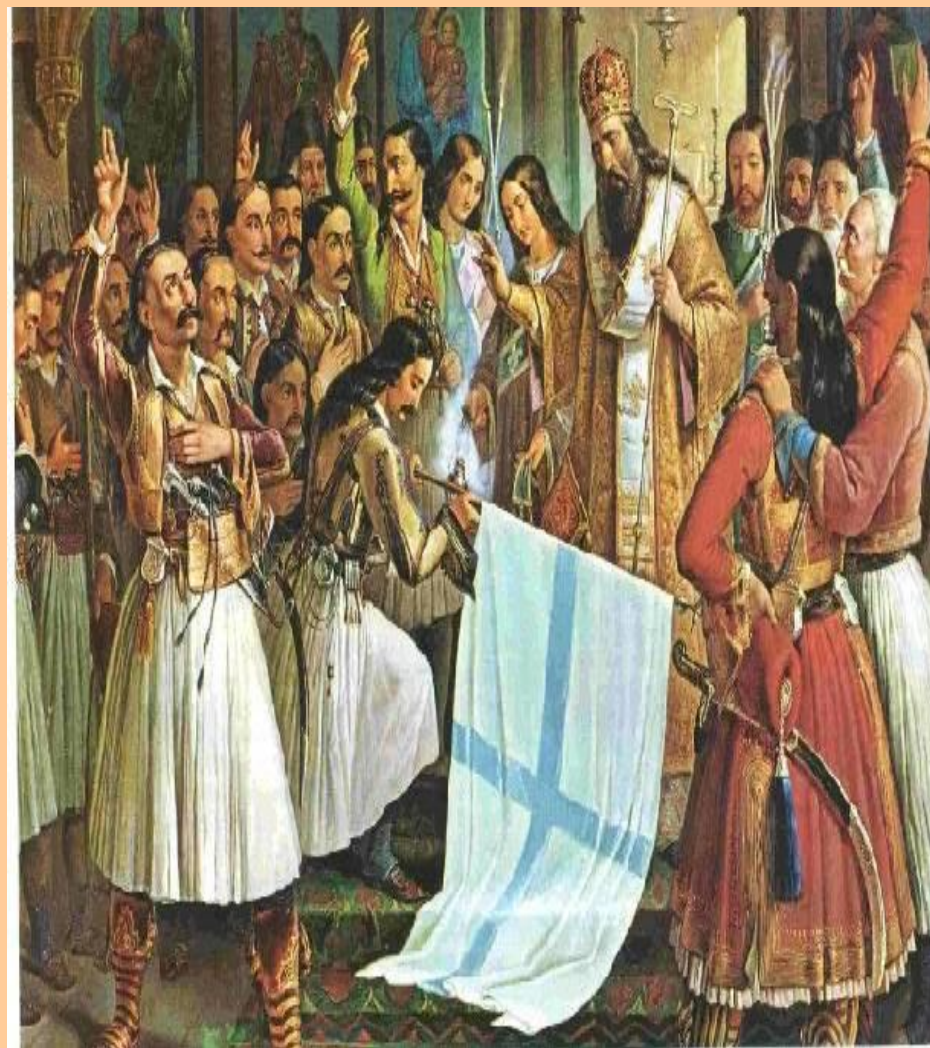
Επαναστατικές εστίες

Επαναστάσεις ξέσπασαν τον Μάρτιο του 1821 σε διάφορα σημεία της Πελοποννήσου και στη συνέχεια στη Στερεά Ελλάδα, στην Κρήτη, στα νησιά του Αιγαίου, στη Θεσσαλία, στην Ήπειρο, στη Μακεδονία και στη Θράκη. Επαναστατικές κινήσεις έγιναν, επίσης, στην Κύπρο και στη

Μ. Ασία. Γρήγορα, ωστόσο, φάνηκε ότι η απελευθέρωση μιας τόσο μεγάλης περιοχής ξεπερνούσε τις δυνατότητες του ελληνισμού. Ειδικά στη Θεσσαλία και στη Μακεδονία, που είναι σε μεγάλο βαθμό πεδινές, καθώς και στη Θράκη, στην Κύπρο και στη

Μ. Ασία, όπου ήταν εύκολο να φτάσει γρήγορα τουρκικός στρατός, η καταστολή ήταν άμεση. Τελικά, η επανάσταση εδραιώθηκε στην Πελοπόννησο, στη Στερεά Ελλάδα και σε ορισμένα νησιά του Αιγαίου. Οι δυνάμεις των επαναστατών αποτελούνταν από αγωνιστές που ακολουθούσαν κάποιον οπλαρχηγό δίχως να υπάρχει κεντρική ηγεσία.

Οι πρωταγωνιστές Από τους χιλιάδες Έλληνες που συμμετείχαν στην επανάσταση ξεχώρισαν, χάρη στις στρατιωτικές ηγετικές τους ικανότητες, οι Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Γεώργιος Καραϊσκάκης, Οδυσσέας Ανδρούτσος και Μάρκος Μπότσαρης στη στεριά, καθώς και οι Κωνσταντίνος Κανάρης και Ανδρέας Μιαούλης στη θάλασσα. Ηγετικό ρόλο έπαιξαν και δύο γυναίκες, η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα και η Μαντώ Μαυρογένους.

Οι ήρωες του 1821

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης (3 Απριλίου 1770 - 4 Φεβρουαρίου 1843) ήταν Έλληνας κλέφτης, καπετάνιος, στρατηγός με πρωταγωνιστικό ρόλο στην Επανάσταση του 1821, πολιτικός, πληρεξούσιος, σύμβουλος της Επικράτειας. Έμεινε γνωστός και ως Γέρος του Μοριά.

Ο Γιάννης Μακρυγιάννης (1797 - 1864) ήταν αγωνιστής της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, στρατιωτικός και δραστήριο πολιτικό πρόσωπο μετά τη δημιουργία του ελεύθερου ελληνικού κράτους· αυτοδίδακτος συγγραφέας απομνημονευμάτων (Απομνημονεύματα του Μακρυγιάννη) απaráμιλλων για το πηγαίο ύφος τους, και λαϊκών αφηγήσεων οραμάτων.

Ο Γρηγόριος Δικαίος ή Παπαφλέσσας (το κανονικό του όνομα ήταν Γεώργιος Δημ. Φλέσσας, πράγμα το οποίο αμφισβητείται, μεταξύ άλλων, από ιστορικούς της εποχής, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι το πραγματικό του όνομα ήταν Γεώργιος Δημ. Δικαίος. Σύμφωνα με την άποψη αυτή, το επώνυμο "Φλέσσας" θεωρείται προσωνύμιο της οικογένειας των Δικαίων) (1788-1825) ή περισσότερο γνωστός ως Παπαφλέσσας ή Γρηγόριος Δικαίος ή Μπουρλοτιέρης των ψυχών[4] ήταν κληρικός, πολιτικός και αγωνιστής, ήρωας της Ελληνικής Επανάστασης του 1821.

Ο Μάρκος Μπότσαρης (1790 - 8 ή 9 Αυγούστου (παλ.ημ.) 1823) ήταν στρατηγός και ήρωας της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 και καπετάνιος των Σουλιωτών. Γεννήθηκε στο Σούλι και ήταν ο δεύτερος γιος του Κίτσου Μπότσαρη, που ήταν μια από τις επιφανέστερες μορφές του Σουλίου. Ύστερα από την πτώση του Σουλίου, πήγε στην Κέρκυρα μαζί με άλλους Σουλιώτες όπου κατατάχτηκε ως υπαξιωματικός στο σώμα των Ηπειρωτών και Σουλιωτών που συγκρότησαν οι Γάλλοι. Το 1814 έγινε μέλος της Φιλικής Εταιρίας.

Ο Γεώργιος Καραϊσκάκης ή Καραϊσκος ήταν Έλληνας επαναστάτης, αρχικά υπήρξε σπουδαίος αρματωλός και στη συνέχεια κατέστη στρατηγός της Επανάστασης του 1821. Το επίθετό του είναι υποκοριστικό του Καραϊσκος όπου απαντάται ως οικογενειακό επώνυμο στις επαρχίες Βάλτου, Καρπενησίου, Φαρσάλων, Καρδίτσας, Βόνιτσας κ.α. Κατά μια εκδοχή το οφείλει στον πιθανολογούμενο πατέρα του, τον αρματολό Δημήτριο Καραϊσκο. Σύμφωνα με άλλη εκδοχή «το όνομα Καραϊσκάκης αποτελεί σύνθεση από τη λέξη καρά (μαύρος στα Τούρκικα) και ίσκα, εξαιτίας του απίκορου χαρακτήρα του».

Η περίοδος των επιτυχιών (1821-1824)

Αρχικά, οι επαναστάτες περιόρισαν τους Τούρκους στα κατά τόπους φρούρια. Παράλληλα, καταλήφθηκαν από τους Έλληνες πόλεις της Πελοποννήσου, όπως η Καλαμάτα και η Πάτρα. Οι οθωμανικές αρχές απάντησαν με σκληρά αντίποινα σε βάρος Ελλήνων αμάχων στην Κωνσταντινούπολη, στη Σμύρνη, στη Θράκη, στην Κύπρο και αλλού. Στη διάρκειά τους απαγχονίστηκε ο πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄ (10 Απριλίου 1821). Η επανάσταση, ωστόσο, δεν κάμφθηκε. Τουρκικά στρατεύματα που μετέβαιναν στην Πελοπόννησο για να την καταπνίξουν συνάντησαν ισχυρή και γενναία αντίσταση σε διάφορα σημεία της Στερεάς Ελλάδας (Αλαμάνα, Γραβιά, Βασιλικά και αλλού) από τις δυνάμεις οπλαρχηγών όπως ο Αθανάσιος Διάκος και ο Οδυσσεύς Ανδρούτσος. Σε μια από αυτές τις μάχες σκοτώθηκε πολεμώντας και ο επίσκοπος Σαλώνων Ησαΐας. Την ίδια στιγμή ενισχύονταν οι ελληνικές θέσεις στην Πελοπόννησο. Γεγονός-σταθμός υπήρξε η άλωση της Τριπολιτσάς (23 Σεπτεμβρίου 1821), διοικητικού κέντρου της Πελοποννήσου, από δυνάμεις με επικεφαλής τον Θ. Κολοκοτρώνη. Παράλληλα, στη θάλασσα οι ελληνικές δυνάμεις παρεμπόδιζαν τις κινήσεις του τουρκικού στόλου, υποστήριζαν τις χερσαίες δυνάμεις και συμμετείχαν σε πολιορκίες παραλιακών φρουριών. Οι Τούρκοι, θέλοντας να σπείρουν τον πανικό, κατέλαβαν τη Χίο (Πάσχα 1822) και κατέσφαξαν τον ελληνικό πληθυσμό της (23.000 νεκροί και 47.000 αιχμάλωτοι), γεγονός που προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση στην Ευρώπη. Σε απάντηση, ο Κ. Κανάρης και οι άνδρες του ανατίναξαν, λίγο αργότερα, την τουρκική ναυαρχίδα στο λιμάνι της Χίου. Συγχρόνως, ελληνικές δυνάμεις, υπό την ηγεσία του Θ. Κολοκοτρώνη, διέλυσαν στα Δερβενάκια της Αργολίδας (25-28 Ιουλίου 1822) τη στρατιά του Δράμαλη που είχε φτάσει στην Πελοπόννησο με σκοπό την ανακατάληψη της Τριπολιτσάς.

Φιλική Εταιρεία

Η ίδρυση και η ανάπτυξη της Φιλικής Εταιρείας Η Φιλική Εταιρεία ήταν μια μυστική οργάνωση που δημιουργήθηκε το 1814 στην Οδησό της Ρωσίας με σκοπό την προετοιμασία του ένοπλου αγώνα των Ελλήνων για ανεξαρτησία. Άλλες οργανώσεις, που είχαν προηγηθεί, δεν έθεταν ως πρώτο στόχο την επανάσταση, αλλά την απόκτηση παιδείας. Πρωτεργάτες της Φιλικής Εταιρείας υπήρξαν οι Νικόλαος Σκουφάς, Αθανάσιος Τσακάλωφ, Εμμανουήλ Ξάνθος και Παναγιώτης Αναγνωστόπουλος.

Προκειμένου να επιτύχουν τους στόχους τους, οι Φιλικοί θα έπρεπε να κάνουν τεράστιες οργανωτικές προσπάθειες, καθώς ο ελληνισμός ήταν διάσπαρτος σ' έναν ευρύ γεωγραφικό χώρο, και να δράσουν με μεγάλη μυστικότητα, ώστε να μη γίνουν αντιληπτοί από την οθωμανική διοίκηση αλλά και από τις ευρωπαϊκές απολυταρχίες. Ακόμη, θα έπρεπε να υπερνικήσουν τους δισταγμούς εκείνων των Ελλήνων που είχαν δει προγενέστερα επαναστατικά κινήματα να αποτυγχάνουν και να κινητοποιήσουν ανθρώπους προερχόμενους από διαφορετικές κοινωνικές ομάδες, με διαφορετικά οικονομικά-κοινωνικά συμφέροντα και επιδιώξεις.

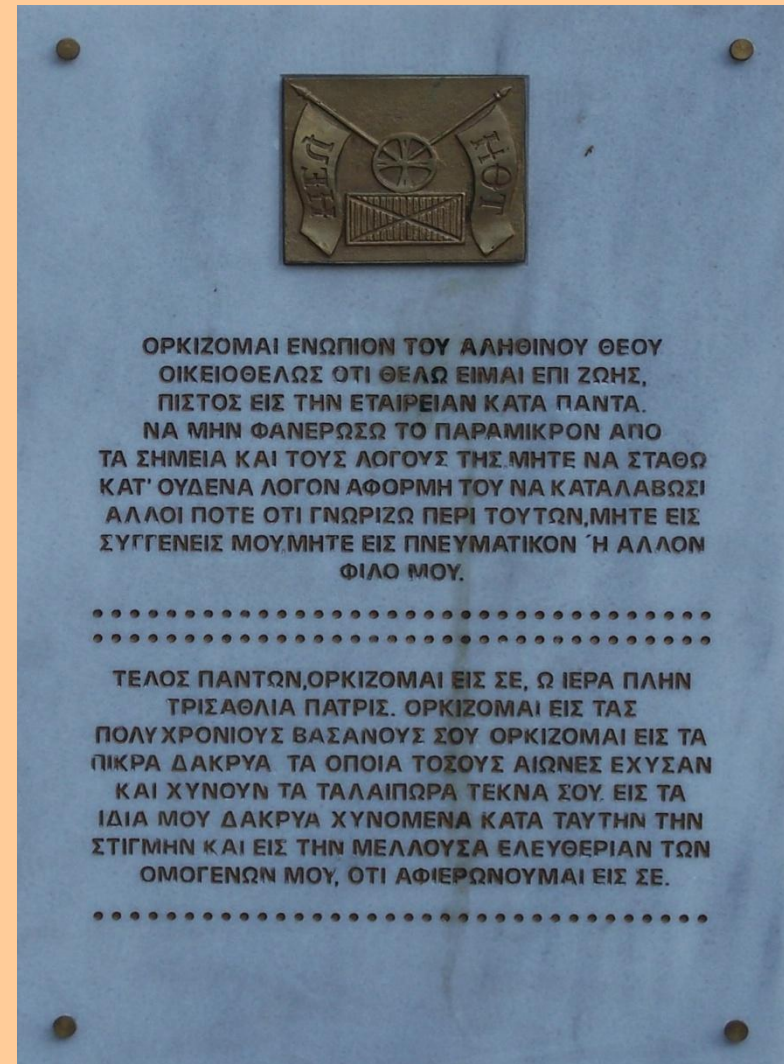
Από την άλλη πλευρά, πάντως, το έργο των Φιλικών ευνοούνταν από το ότι η Οθωμανική αυτοκρατορία αντιμετώπιζε σοβαρά εσωτερικά προβλήματα, από τη διάδοση μεταξύ των Ελλήνων των ιδεών της γαλλικής επανάστασης και από το γεγονός ότι για σημαντικό τμήμα του ελληνισμού ήταν, πλέον, ώριμο αίτημα η δημιουργία ανεξάρτητου ελληνικού κράτους.

Η Φιλική Εταιρεία υιοθέτησε το οργανωτικό πρότυπο μυστικών εταιρειών, όπως οι καρμπονάροι, που δρούσαν τότε στην Ευρώπη. Τα υποψήφια μέλη δοκιμάζονταν για ένα διάστημα και στη συνέχεια εντάσσονταν στην οργάνωση, αφού ορκίζονταν πίστη και αφοσίωση σε αυτή. Για τους παραβάτες η προβλεπόμενη τιμωρία ήταν ο θάνατος. Οι Φιλικοί χρησιμοποιούσαν ψευδώνυμα και επικοινωνούσαν με κρυπτογραφικό αλφάβητο.

Μέχρι τα 1817-1818, η Φιλική Εταιρεία απευθυνόταν, κυρίως, σε πλούσιους Έλληνες εμπόρους, προκειμένου να εξασφαλιστούν τα οικονομικά μέσα για την ανάπτυξή της. Ωστόσο, οι περισσότεροι από αυτούς ήταν αρνητικοί. Κατόπιν, όταν η Φιλική Εταιρεία άρχισε να απευθύνεται σε όλες τις κοινωνικές ομάδες του ελληνισμού, ιδίως σε μικρεμπόρους και διανοούμενους, αναπτύχθηκε γρήγορα. Γυναίκες γίνονταν δεκτές μόνο κατ' εξαίρεση.

Η ηγεσία της Φιλικής Εταιρείας, η Αόρατη Αρχή, παρέμενε μυστική και αφηνόταν, σκόπιμα, να εννοηθεί ότι αποτελούνταν από ισχυρά πρόσωπα. Καθώς ο καιρός περνούσε, οι ιδρυτές της Φιλικής Εταιρείας, καταλαβαίνοντας ότι τα άσημα ονόματά τους δύσκολα θα ενέπνεαν τους συμπατριώτες τους, αποφάσισαν να αναθέσουν την ηγεσία σε ένα γνωστό Έλληνα. Αρχικά, απευθύνθηκαν στον Ιωάννη Καποδίστρια, τότε υπουργό Εξωτερικών της Ρωσίας, αλλά εκείνος αρνήθηκε θεωρώντας ότι οι συνθήκες δεν ήταν ακόμη ώριμες για επανάσταση. Τελικά, η ηγεσία ανατέθηκε στον Αλέξανδρο Υψηλάντη, ανώτερο αξιωματικό του ρωσικού στρατού, που τότε ανακηρύχθηκε Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Εικόνες με σχέση την Φιλική Εταιρεία

ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΘΕΟΥ
ΟΙΚΕΙΟΘΕΛΩΣ ΟΤΙ ΘΕΛΩ ΕΙΜΑΙ ΕΠΙ ΖΩΗΣ,
ΠΙΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΑ.
ΝΑ ΜΗΝ ΦΑΝΕΡΩΣΩ ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟ
ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕ ΝΑ ΣΤΑΘΩ
ΚΑΤ' ΟΥΔΕΝΑ ΛΟΓΟΝ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΥ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΩΣΙ
ΑΛΛΟΙ ΠΟΤΕ ΟΤΙ ΓΝΩΡΙΖΩ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΩΝ, ΜΗΤΕ ΕΙΣ
ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΜΟΥ, ΜΗΤΕ ΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ Ή ΑΛΛΟΝ
ΦΙΛΟ ΜΟΥ.

.....

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ, ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ ΕΙΣ ΣΕ, Ω ΙΕΡΑ ΠΛΗΝ
ΤΡΙΣΑΘΛΙΑ ΠΑΤΡΙΣ. ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ
ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΥΣ ΒΑΣΑΝΟΥΣ ΣΟΥ ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΠΙΚΡΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΤΟΣΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ ΕΧΥΣΑΝ
ΚΑΙ ΧΥΝΟΥΝ ΤΑ ΤΑΛΛΙΠΩΡΑ ΤΕΚΝΑ ΣΟΥ. ΕΙΣ ΤΑ
ΙΔΙΑ ΜΟΥ ΔΑΚΡΥΑ ΧΥΝΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΣΤΙΓΜΗΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΤΩΝ
ΟΜΟΓΕΝΩΝ ΜΟΥ, ΟΤΙ ΑΦΙΕΡΩΝΟΥΜΑΙ ΕΙΣ ΣΕ.

.....

Ποιήματα	Ποιητές
Θούριος	Ρήγας Φεραίος ή Βελεστινλής
Ελεύθεροι πολιορκημένοι	Διονύσιος Σολωμός
Επέσανε τα Γιάννενα	(Αριστοτέλη Βαλαωρίτη)
Το Ελληνόπουλο	Βίκτωρ Ουγκώ
Παπαφλέσσας	Νίκος Μαραγκός
25η Μαρτίου 1821	Στέλιος Σπεράντσας
Ο βράχος και το κύμα	Βαλαωρίτης Αριστοτέλης
Ο Δήμος και το καριοφύλι του	Αριστοτέλης Βαλαωρίτης
Ο θάνατος του κλέφτη	Ιούλιος Τυπάλδος
Εμπρός!	Κωστής Παλαμάς

ΤΕΛΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ